

ข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับ 'ภาพเสวียนจี'*

ตำนานว่าไต้เวทแม่ทัพแห่งเจียนจินได้พบสตรีเชี่ยวชาญขับร้อง
ร่ายรำผู้หนึ่งจึงรับไว้เป็นภรรยา น้อย ลุ่มหลงเอาอกเอาใจ เพื่อช่วงชิง
จิตใจของสามีกลับมา ชูชู่ยกภรรยาของไต้เวทนำบทกลอน
แปดร้อยสี่สิบตัวอักษรมาจัดเรียงอย่างพิสดาร ใช้ด้ายห้าสีปักบน
ผ้าแพรไหมกว้างยาวแปดซุน ไม่ว่าจะอ่านเรียง อ่านย้อน อ่านแนวตั้ง
แนวขวาง แนวตัดประสานทิศทางใด ล้วนอ่านเป็นบทกลอนได้ เมื่อ
ไต้เวทได้เห็นก็กลับใจมาดีต่อภรรยา ทั้งสองรักใคร่กลมเกลียวกัน
ดังเดิม

นี่ก็คือที่มาของ 'ภาพเสวียนจี' แม้ในยามนั้นแล้วลือด้วยน้ำเสียง
ชื่นชมกัน ทว่ายังมีโชเหตุที่ทำให้กลบทร้อยกรองนี้สืบทอดต่อมา
ยาวนานเป็นพันปี เหตุที่ทำให้ภาพเสวียนจีแพร่หลายไปทั่วหล้าอย่าง

* ภาพเสวียนจี (เสวียนจีฉู่) คือภาพปักกลบย้อนอักษรด้วยเส้นไหมห้าสีของชูชู่ ภรรยาแม่ทัพ
ไต้เวทแห่งเจียนจินเพื่อผูกใจสามี โดยคำว่า 'เสวียนจี' เดิมเป็นชื่อเครื่องหยกโบราณชนิดหนึ่ง
ใช้ในพิธีการของราชวงศ์ ลักษณะเป็นแผ่นกลม ด้านนอกเป็นแฉก ด้านในเป็นรูตรงกลางคล้ายกงจักร
นอกจากนี้ยังเป็นอีกชื่อเรียกหนึ่งของกลุ่มดาวกระบวยเหนือทั้งเจ็ดที่ชาวจีนเชื่อว่าหมุนรอบดาวเหนือ

แท้จริงคือจักรพรรดินีอยู่เจ้อเทียนในอีกสามร้อยปีให้หลัง

อยู่เจ้อเทียนทรงโปรดภาพเสวียนจี้มาก ทรงพระราชนิพนธ์ถึงภาพนี้ไว้ใน 'บันทึกแพรวไหมย่อนอักษร' ไม่เพียงยกย่องความสามารถของซูฮู่ย แต่ยังชื่นชมนางที่ยืนหยัดในรักแท้ ใช้ปัญญาชิงสามีกลับมาจากภรรยาบ่อย

อาศัยความชื่นชมของจักรพรรดินีและภุมิหลังสาวงามซึ่งรักอันน่าสะเทือนใจ อีกทั้งความพิสดารเยี่ยมยอดในตัวกลบทภาพเสวียนจี้เอง ทำให้เหล่าปราชญ์กวีเสพงานและยกย่องต่อเนื่องยาวนาน

จากบันทึกต่างๆ บุคคลเรื่องนามที่เกี่ยวข้องกับภาพเสวียนจี้มีนับร้อยท่าน ในจำนวนนี้ กวีเช่นจักรพรรดิเหลียงหยวนตี้ หลี่ไป๋ หวงถึงเจียน จูซูเจิน ล้วนเคยยกย่องซูฮู่ย กวนอันซึ่งเคยเขียนบทละครเรื่อง 'แพรวไหมย่อนอักษรของซูฮู่ย'* ในนิยายเรื่อง 'วาสนาบุปผาในคั่นช่อง' ของหลี่หู่เจิน นักประพันธ์สมัยราชวงศ์ซ่งยังแทรกเรื่องราวของภาพเสวียนจี้กับพระราชนิพนธ์ของอยู่เจ้อเทียนเอาไว้ ทำให้ภาพเสวียนจี้ยังแพร่หลายกว้างไกลสืบต่อมา

การถอดความกลอนย่อนอักษรในภาพเสวียนจี้กลายเป็นความนิยมของผู้ทรงความรู้ทุกยุคสมัยมา ยิ่งกว่านั้นยังกลายเป็นการแข่งขันประชันความสามารถและสติปัญญาด้วย อยู่เจ้อเทียนทรงมุ่งมั่นถอดคำกลอนออกมาได้ถึงสองร้อยกว่าบท ภิกษุฉีจิงแห่งสมัยข่งแบ่งภาพเสวียนจี้ออกเป็นสิบภาพย่อย ได้ 3,752 บท บัณฑิตสมัยหมิงคังวันหมินบากบันศึกษาทั้งชีวิตถอดคำกลอนได้ 4,206 บท ลู่ถึงปัจจุบันนี้สามารถถอดคำกลอนออกมาได้ถึง 7,958 บท

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่าชื่อ (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดขึ้นก็มี

'บันทึกไพร่หมยอนอักษร' – พระราชนิพนธ์ ในจักรพรรดินีอยู่เจ้าเทียบ

สมัยกษัตริย์ผู้เจียนแห่งแคว้นเจียนฉิน ชูชื่อ นามว่าฮู่ยี่ ชื่อรอง
ร่วหลัน เอกภรรยาของใต้เวทนายทัพเมืองฉินโจว บุตรีคนที่สามของ
ชูเต้าจื้อชาวอำเภออุ๋ก๋งนายอำเภอเงินหลิว ฉลาดหลักแหลม งดงาม
รู้มารยาท รู้สงบรักษาตัว มีแสงความโดดเด่น วัยสิบหกปี แต่งแก่
สกุลใต้เวท เหน็บถือมากยิ่ง แต่ชูชื่อมักร้อนรนใจ อิจฉาริษยา

เทา ชื่อรองเหลียนปอ หลานของแม่ทัพขวาใต้เวทวิเจิน เกิดแต่
บุตรคนที่สอง สง่างาม รอบรู้ตำรา หาญศึกเจนนักษัตรครบครัน เก่งกาจ
กระทำการใหญ่ ผู้เจียนไว้วางใจ มอบหน้าที่สำคัญ ย้ายไปฉินโจว
เป็นเจ้าเมือง แต่มีเหตุขัดราชโองการถูกลดตำแหน่งไปตุนหวง ต่อมา
บุกยึดเมืองเซียงหยางของแคว้นฉินได้ เมื่อเกิดวิกฤต เห็นความสามารถ
ของเทา แต่งตั้งเป็นแม่ทัพพิทักษ์ทักษิณ รักษาเซียงหยาง

แรกเริ่มเทามีภรภรรยาที่รักใคร่นามจ้าวหยางไถ เพลงระบำ
เซียวชาญไม่มีใครเกิน เทาให้พักแห่งอื่น ชูชื่อล่งรู่สืพบ ทูตตีดาทอ
พาเทาเสียใจนัก หยางไถว่าร้ายสันดานชูชื่อ ยุให้ตัดสัมพันธ์ ทาคล้อย

โกรธตาม ยามนั้นชูชกซื้อวัยยี่สิบเอ็ด เมื่อเทาจะไปเชียงใหม่ ขอให้ชูชก
ไปด้วย ชูชกซึ่งแค้น ไม่ขอร่วมทาง เทาจึงพาหยางไถไปแทน ตัดขาด
มิติดต่อ

ชูชกปวดรำว่าเข้าใจ ทอผ้าแพรไหม ปักกลอนย้อนอักษร ห้าสี
แบ่งแยก สดใสสะอาดตา กว้างยาวแปดซุน บทกลอนสองร้อยกว่าบท
จำนวนแปดร้อยอักษร ตั้งขวางหน้าหลัง ล้วนเป็นบทคำ กลอนภาพนี้
ไร้ด้อยฝีมือยอดเยี่ยม เกินปัจจุบันล้ำโบราณ ชื่อเรียก 'ภาพเสวียนฉี่'
ทว่าคนอ่านมิเข้าใจสิ้น ชูชกยิ้มแยมว่า ตรงย้อนอ้อมเวียน ย่อมสำเร็จ
เป็นบท มิใช่ดวงใจซ้ำ มิอาจเข้าใจ สิ่งคนรับใช้ไป ส่งถึงเชียงใหม่
เทาอ่านอักษรแพร ขึ้นชมพิสดาร จึงส่งหยางไถสู่กวนจง ตนจัดเตรียม
ยิ่งใหญ่ ต้อนรับนางชูชกกลับยังฮั่นหนาน รักใคร่กลมเกลียว

ชูชกแต่งความห้าพันกว่าบท เพราะสงครามปลายราชวงศ์สุย
ผลงานกระจัดกระจาย ตามเก็บไม่ได้ มีเพียงแพรไหมย้อนอักษรเขียน
สืบทอดต่อมาได้ เป็นบทรำพันของหญิงในห้องหับ นับเป็นปราชญ์อักษร
ล้วนส่องสะท้อนความจริง ยามว่างจากราชการเราสนใจคัมภีร์
โบราณ ค้นคว้าอ่านเรียน บังเอิญพบภาพนี้ เพื่อยกย่องความสามารถ
รื้อหลัง ค้นสู่กลมเกลียวกับเหลียนปอผู้สำนักมืด จึงเขียนบันทึกนี้
หมายให้สืบทอดกายภาคหน้า

วันที่หนึ่งเดือนห้ารัชศกหรือปีที่หนึ่ง จักรพรรดิเตียนเซ่อจินหลุน
แห่งต้าโจว จารึก

บทนำ

นางรู้ คนเหล่านั้นสามารถบุกเข้ามาได้ทุกเวลา
 ประสาทการฟังของนางไม่เคยว่องไวเท่านี้มาก่อน ได้ยินเสียง
 แผ่วเบาที่แว่วดังอยู่รอบด้านทุกเสียง ด้านนอกตำหนักนางเชิงลมอุดร
 โหมกระหน่ำ กิ่งสนถูกหิมะตกกองค้ำงหนักจนบังเกิดเสียงเอี๊ยดอาด
 ในตำหนักมีเสียงเปรี้ยะประ๊ะของไส้เทียนที่กำลังเผาไหม้จวนหมด
 เสียงเดินถึกระชั้นขึ้นเรื่อยๆ ของหัวใจนางเอง และยังมี...ลมหายใจ
 เข้าออกไม่เป็นจังหวะบนพระแท่นบรรทม องค์จักรพรรดินีผู้ประจวร
 กำลังถูกฝันร้ายเคี้ยวกรำหรือ

"หว่านเออร์..."

ซึ่งกวนหว่านเออร์หนาวยะเยือกไปทั่วร่าง เข้มปึกทึมนิวซี นาง
 ไม่ทันคำนึงถึงความเจ็บปวด ผ้าเช็ดหน้าแพรไหมกับเข็มด้ายร่วงลงที่
 ข้างกาย พุงร่วงไปยังข้างพระแท่นบรรทมอย่างว่องไวและเสียบเสียบ
 รวากับแมว คุณเข้าที่เบื้องหน้าจักรพรรดินี

นานหลายปีเหลือเกิน นางใช้ชีวิตลักษณะนี้จนกลายเป็น

สัญญาตัญญาณไปแล้ว

"ฝ่าบาทมีพระประสงค์ใด"

คู่อัจฉริยะคนดำรัสแล้วเบา "อู่หลาง* ...ลิวหลาง..."

"พวกเขาอยู่ในวังอิงเซี่ยน กำลังอธิษฐานขอพรให้ฝ่าบาทหายประชวร" ซึ่งกวนหว่านเออร์ไม่กล้าเงยหน้าขึ้น แต่รู้สึกถึงมือเหี่ยวแห้งข้างหนึ่งลูบแก้มนาง จากข้างไบหน้าเลื่อนช้าๆ มาถึงหว่างคิ้ว นางมีอาจไม่เงยหน้าขึ้น

พระเนตรทั้งสองของคู่อัจฉริยะครั้งหลับครั้งลืม "เจ้ากำลังทำอะไร"

"หม่อมฉัน...กำลังทำงานปัก..."

"งานปัก...ไม่ควรเลย มือของหว่านเออร์ต้องร่างหนังสือเขียนราชโองการให้เรา ไฉนหยิบเข็มด้ายขึ้นมาเล่า"

ซึ่งกวนหว่านเออร์ไว้ว่าจาดอกกลับ

นิ้วพระหัตถ์ของคู่อัจฉริยะยังคงกดอยู่ที่ดอกเหมยบนหน้าผากนาง และทอดถอนพระทัยแล้วเบาคราหนึ่ง "ดอกไม้เนื้ออยู่บนไบหน้าเจ้าจึงจะงามที่สุด"

สายตาซึ่งกวนหว่านเออร์เลื่อนพรวดแล้ว ความเจิดจ้าและความงดงามทั้งหมดในชีวิตนี้ของนางล้วนใช้ความอภัยและโลหิตแลงมา เรื่องนั้นนอกจากตัวนางเองก็มีเพียงองค์จักรพรรดินีที่เข้าใจดีที่สุด กล่าวจากจุดนี้แล้ว หญิงชราเบื้องหน้าสายตาเป็นทั้งเจ้าชีวิตและที่พึ่งพาของหว่านเออร์ ยิ่งกว่านั้นยังเป็นผู้รู้ใจเพียงหนึ่งเดียวของนาง

"หว่านเออร์เหตุใดเจ้าจึงตื่นกลัวเช่นนี้"

* หลาง เป็นคำเรียกบุรุษในสมัยโบราณ ใช้ต่อท้ายชื่อ บางสมัยมีนัยเชิงให้เกียรติยกย่อง บางท้องถิ่นแสดงถึงความเอ็นดูและเป็นกันเอง

หัวใจของซังกวนหว่านเออร์เต้นตึกๆ คราหนึ่ง สายพระเนตรของจักรพรรดินีคล้ายกระบี่แหลมคมที่มแทงตรงเข้ามา ในขณะที่นางหลบเลี้ยงจนมีอาจหลบเลี้ยงแล้ว ทันใดนั้นประตูตำหนักพลันถูกคนผลักเปิดออกรุนแรง!

ลมหนาวพัดหอบเอาเสียงผีทำสับสนุ่นววาย เสียงดาบกระบี่ปะทะ กระแทกกับเสียงหวีดร้องของนางกำนัลดังแว่วเข้ามาพร้อมกัน

เลือดหยดเป็นทางจากประตูตำหนักเข้ามาด้านใน จากนั้นซังกวนหว่านเออร์จึงเห็นศิระษะมนุษย์ สองหัวที่หลิ่ตัวจั่วแม่ทัพราชองครักษ์หน่วยอวี๋หลินถืออยู่ในมือชัดเจน

อุ่กลาง ลีวหลาง

บุรุษรูปงามไร้เปรียบปานผู้เคยได้รับยกย่องว่าเทียบเทียมเทพยดา กลายเป็นเศษเนื้อเลือดท่วมอุจาดตาสองกองไปเสียแล้ว

ซังกวนหว่านเออร์ทรุดร่างลงหน้าพระแท่น ความลนลาน โศกสลด กระทั่งความสิ้นหวังเฉกเช่นกระต่ายตายจิ้งจอกอาลัย* ของนางล้วนชัดเจนปานนั้น

ส่วนของศิระษะทลายทลีเสียนถูกหวังถงเจียวผู้เป็นบุตรเขยกึ่งผลักกึ่งประคองเข้ามา มองดูแล้วอ่อนล้ายิ่งกว่าหว่านเออร์ เมื่อจักรพรรดินีถามด้วยเสียงทรงอำนาจ "เป็นผู้ใดคิดกบฏ" ขึ้นนั้น รัชทายาทผู้นี้ก็ตกใจจนไบหน้าคัล้าเขียว พุดไม่ออกแม้กระทั่งหนึ่งคำ

อัครเสนาบดีจางเจียนจื่อทูลตอบ "จางอี่จื่อ จางซางจงก่อกบฏพวกกระหม่อมรับบัญชาของรัชทายาทให้สังหาร นำทหารเข้าวังโทษสมควรตายหมื่นครั้ง!"

* กระต่ายตายจิ้งจอกอาลัย เป็นสำนวน หมายถึงเมื่อคนที่เคยเห็นหน้ากันตายไป อีกฝ่ายย่อมรู้สึกเศร้าเสียใจ

อุจ้จอเทียณกลั้มองย้งองศัรชทายาท "ลูกเสียน ที่แท้เป็นเจ้า?"
หลี่เสียนละล้าละลัก "ลูก...กระหม่อม...ไม่ใช่...เป็นพวกเขา..."

ในครรรลองพระเนตรของอุจ้จอเทียณมีเพียงแววคูแคลน ทรง
ส่ายพระพักตร์ สุรเสียงราบเรียบ "ในเมื่อคนถ่อยตายไปแล้ว เจ้าก็
กลั้มวังตะวันออกไปเถอะ"

"รับด้วยเกล้า" หลี่เสียนก้าวเท้าจะเดินออกไป

ขุนนางทั้งปวงตื่นตกใจ กระทั่งซังกวนหวานเอ๋อร์กี้ใจหายวาบ
ฝ่ามือกำผ้าเช็ดหน้าแพรไหมที่กำลังปักโดยไม่รู้ตัว

หวนเยียนพันผู้ช่วยเสนาบดียุติธรรมขวางหลี่เสียนเอาไว้ ตะโกนขึ้น
"องศัรชทายาททกลับไม่ได้! ในอดีตนั้น จักรพรรดิองค์ก่อนทรงมอบ
ราชบุตรไว้แก่ฝ่าบาท บัดนี้รัชทายาทเติบโตใหญ่แล้ว ฟ่านักวังตะวันออก
นานปี เจตนาฟ้าจิตใจประชาล้นม่งหวังให้อำนาจและราชบัลลังก์
คืนสู่ตระกูลหลี่โดยเร็ว พวกข้ามีลื้มเลือนพระมหากษัตริย์คุณแห่ง
องค์ไท่จง รับบัญชารัชทายาทสังหารขุนนางถ่อย จึงหวังให้ฝ่าบาท
มอบราชบัลลังก์แก่รัชทายาท เพื่อคล้อยตามประสงค์ของฟ้าแล
อาณาประชาราษฎร์!"

ขุนนางทั้งปวงพร้อมใจกันคุกเข่าลง "ขอฝ่าบาทมอบราชบัลลังก์
แก่องศัรชทายาท!"

อุจ้จอเทียณกวาดสายพระเนตรมองคนทั้งปวง ซี่เชื้องเข้าไปยังหนึ่ง
ในนั้น "หลี่จั้น เจ้าก็เข้าร่วมสังหารอี่จ้อกับซางจงหรือ เราดีต่อพวกเจ้า
สองพ่อลูกไม่น้อย คิดไม่ถึงว่าจะมีวันนี้" หลี่จั้นละอายไร้วาจา จากนั้น
จักรพรรดินีจึงหันไปทางซุยเสวียนเหว่ยผู้ช่วยฝ่ายเลขาธิการใน
องศัรชทายาท "คนเหล่านั้นล้วนได้ฉ้อครเสนาบดีคอยสนับสนุน มีเพียง
เจ้าที่เป็นเราส่งเสริมมาเองกับมือ แต่เจ้าถึงกับรวมหัวด้วย"

ชุยเสวียนเหว่ยแข็งใจตอบว่า "กระหม่อมก็กำลังตอบแทน พระมหากษัตริย์คุณของฝ่าบาท!"

ซ่งกวนหว่านเอ๋อร์จิตใจหวาดหวั่นขณะฟังคำตอบเหล่านี้ ทันใดนั้นนางเข้าใจแล้ว วันนี้การก่อกบฏที่วางแผนมาเนิ่นนานครั้งนี้ จะไม่อาจหยุดยั้งการชนฆ่าอันน่าอนาถของราชสำนัก ทว่าตรงกันข้าม สิ่งที่เราคอยอยู่เบื้องหน้าคนทั้งหมดนี้จะเป็นชะตากรรมสลดร้าย อันยากจะเนยยิ่งกว่า

เหว่ยเอียนเยียนชุ่มโชกทั่วร่างกาย หรือว่าการคิดมีชีวิตสืบต่อ จะยากเย็นเกินไปจริงๆ?

สุดท้ายแล้วอู่เจ๋อเทียนจึงเอนพระวรกายอย่างเชื่องช้า ค่อยๆ หลับพระเนตรลง

ซ่งกวนหว่านเอ๋อร์พยักหน้าให้คนเหล่านี้ด้วยกิริยาอย่างที่ยาก จะสังเกตเห็น องค์รัชทายาทหลี่เสียนผู้สติกระเจิงขวัญบินไปแต่แรก แล้วชวนเซอออกไปภายใต้การประคองของหวังถิงเจี๋ย

ในตำหนักฉางเซิงคืนกลับสู่ความเงียบสงัด

ซ่งกวนหว่านเอ๋อร์รอเป็นเวลาอีกครู่ใหญ่ จากนั้นจึงขยับเข้าไป เล็กน้อยสังเกตดูพระพักตร์อู่เจ๋อเทียน เส้นเกศยาวหลายปอยปก พระนลาฏซึ่งเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวยุ่น พระนางดูแล้วแก่ชรา ผอมเหลือง กระไรเช่นนั้นไม่ต่างอะไรกับหญิงชราที่ทำงานหนึ่งก้าวเข้าไปในโรงแล้ว ดังนั้นครั้งนี้จักรพรรดินีพ่ายแพ้อย่างไร้กังขาแล้วจริงๆ

ทว่าหว่านเอ๋อร์เข้าใจดี จักรพรรดินีหาได้ทรงพ่ายแพ้แก่เหล่า ขุนนางที่บุกเข้ามาบีบบังคับให้มอบราชบัลลังก์ไม่ และยังมิได้พ่ายแพ้ แก่องค์รัชทายาทผู้ซึ่งบัดนี้ยังคงสิ้นเทาทั่วร่างแน่นนอน พระนางเพียง พ่ายแพ้แก่กาลเวลาอันเว้งว่างกว้างใหญ่

เมื่อเผชิญหน้ากาลเวลา ผู้ใดจักเอาชนะได้
เช่นนี้แล้วซึ่งกวนหว่านเออร์ที่ปราศจากจักรพรรดินีผู้เจือเทียน
ในอนาคตจะเป็นอย่างไรเล่า

คิดถึงผีทำอันไร้เรี่ยวแรงของหลี่เสียน ซึ่งกวนหว่านเออร์ก็มีอาจ
ไม่ทอดถอนใจคราหนึ่ง แผ่นดินจะต้องตกอยู่ในมือคนฉลาดเขลา
ไร้ความสามารถเช่นนี้หรือ ทว่าสำหรับหว่านเออร์แล้วยังนับเป็นข่าว
ประหลาดใจ กว่าสี่สิบปีแล้ว หลี่เสียนยังคงลุ่มหลงนางเช่นที่ผ่านมา
ส่วนนางทำได้เพียงอาศัยความผูกพันอันเรียบง่ายนี้สืบชีวิตต่อไป
และจำเป็นต้องอาศัยสิ่งนี้เอาชีวิตรอดต่อไป

นับแต่ก้าวออกจากฝายในเป็นครั้งแรกเมื่อวัยสิบสี่ปี จนถึงวันนี้
ซึ่งกวนหว่านเออร์ยังคงเป็นต้นไม้เถาที่แนบอาศัยได้ร่มเงาแห่งอำนาจ
มีชีวิตอยู่อย่างเด็ดเดี่ยวและตัวลึบตัวเล็ก แต่ละวันผ่านไปเยี่ยงการ
ก้าวเดินบนแผ่นน้ำแข็งอันแสนเปราะบาง ตัวสั้นนังงก

"หว่านเออร์" อุเจ้าเอเทียนลี้มพระเนตรขึ้นเล็กน้อย "เจ้ายังอยู่ที่นี้
หรือ"

"เพคะ หม่อมฉันอยู่ที่นี่"

"เหตุใดไม่ไปหาเสียน"

ซึ่งกวนหว่านเออร์จุกสะอื้นจนพูดไม่ออกแล้ว

"เสียนเป็นคนดี...ภายภาคหน้าเจ้าก็ติดตามเขาเถิด"

ซึ่งกวนหว่านเออร์ส่ายศีรษะ น้ำตาร่วงไร้ผู้มั่งเสียง

อุเจ้าเอเทียนจึงพิจารณานางครู่หนึ่ง พลันรับสั่งถาม "เมื่อครู่
เจ้าปักอันใดอยู่"

หว่านเออร์สะดุ้ง "เป็น...ภาพเสวียนจี่ บัก...ปักเล่นเพคะ"

"ภาพเสวียนจี่...คือภาพเสวียนจี่ที่เราเขียนอาร์มภักธาหรือ"

นี่ก็ออกแล้ว เรื่องเนิ่นนานหลายปีแล้วกระมัง..." อุ๋เจ้อเทียนเพิ่มพำ
"หว่านเอ๋อร์ ส่งมาให้เราดู"

ซึ่งกวนหว่านเอ๋อร์สองมือสั่นเทา ประคองผ้าเช็ดหน้าแพรไหม
ที่ชุ่มเหงื่อมาถึงเบื้องหน้าพระพักตร์ อุ๋เจ้อเทียนหรีพระเนตร นิ่งเงียบ
อยู่เนิ่นนาน นานสองนาน

ในขณะที่ความรู้สึกของซึ่งกวนหว่านเอ๋อร์กำลังจะพังทลายลง
นั่นเอง อุ๋เจ้อเทียนยกพระหัตถ์ ที่ยังกลางผ้าเช็ดหน้า ตรัสแผ่วเบา
"นี่สกปรกแล้ว"

กลางผ้าเช็ดหน้ามีสีแดงสดแถมหนึ่งจริงๆ นั่นคือรอยเลือดที่
หว่านเอ๋อร์พลั้งมือแทงนิ้วเป็นแผลนั่นเอง

อุ๋เจ้อเทียนทอดถอนพระปัสสาสะยาวมากคราหนึ่ง ดวงเนตร
หลับลงอีกครา

นับแต่วันนั้นมาจักรพรรดินีก็แทบจะไม่ตรัสอะไรอีกเลย ทุกวัน
เพียงแต่บรรทมอยู่บนพระแท่น แม้ตื่นบรรทมก็ยังเงยบังน ปราศจาก
วาจา

สามวันให้หลัง ณ วังทงเทียน หลี่เสียนขึ้นครองบัลลังก์เป็น
คำรบสอง จักรพรรดินีได้รับการยกขึ้นเป็นไท่ซ่งหวง* ย้ายมาประทับ
ณ พระราชวังซ่งหยาง ซึ่งกวนหว่านเอ๋อร์ยังคงปรนนิบัติอยู่ข้างกาย
พระนาง ราชโองการสละบัลลังก์ของจักรพรรดินีกับราชโองการขึ้นครอง
ราชย์ของหลี่เสียนล้วนออกจากมือของหว่านเอ๋อร์ ขณะร่างหนังสือ
ราชโองการสองฉบับนี้ จิตใจซึ่งกวนหว่านเอ๋อร์สงบมาก เพราะถึง
อย่างไรเมื่อสิบห้าปีก่อนก็เป็นนางเองที่ร่างราชโองการขึ้นครองราชย์

* ไท่ซ่งหวง หมายถึงกษัตริย์ที่สละราชบัลลังก์ แต่ยังคงพระชนม์ชีพในรัชกาลต่อมา ไทยเรียกตำแหน่ง
'พระเจ้าหลวง'

ถวายจักรพรรดินี

รุ่งเรืองทรวดทโรมแปรเปลี่ยน บางครั้งรวดเร็วกว่าที่ผู้คนคาดคิด
เสียอีก ยิ่งกว่านั้นยังมีอาจกู่กลับคืน

ซึ่งกวนหว่านเอ๋อร์วางพู่กันที่ร่างราชโองการลง หยิบเข็มด้าย
ขึ้นอีกครั้ง ปักผ้าเช็ดหน้าแพรไหมผืนนั้นต่ออีก

ในที่สุดภาพเสวียนจี่ห้าสีสดใสก็ปักเสร็จ ทำยที่สุดนางใช้ด้ายสีแดง
ปักคำว่า 'ซิน (ใจ)' ไว้ที่ใจกลางผ้าเช็ดหน้าแพรไหมเนียนเลือด

ดูๆเดียวกับหลายปีก่อนที่นางวาดดอกเหมยไว้ตรงบาดแผลกลาง
หว่างคิ้ว ครั้งนี้ซึ่งกวนหว่านเอ๋อร์ใช้เลือดของตนเองประดับเป็นความ
งดงามเฉกเช่นเอกลักษณ์ประจำกาย

และเนื่องเพราะอาศัยสติปัญญาเยี่ยงนี้ นางจึงเอาชีวิตรอดมาได้
ท่ามกลางฝนโลหิตพายุควาวเลือดแห่งการแก่งแย่งช่วงชิงอำนาจ

จากนั้นซึ่งกวนหว่านเอ๋อร์สั่งให้คนลอบนำผ้าเช็ดหน้าแพรไหม
เสวียนจี่ส่งไปทูลถวายแด่จักรพรรดิพระองค์ใหม่

สิบเอ็ดเดือนให้หลัง จักรพรรดินีเสด็จสวรรคตอย่างเงียบเชียบ
ในตำหนักเขียนจวี พระราชวังซ่งหยางในนครหลวงเสินตู* เดือนหนึ่งปี
ถัดมา จักรพรรดิหลี่เสียนประคองพระโกศของพระมารดากลับมา
ฉางอันตามพระราชพิธีกรรมของอู่เจ๋อเทียน หลังจากสวรรคตให้
ยกสร้อยพระนามจักรพรรดินีออก ผังในนามพระอัครมเหสีอู่เจ๋อเทียน
ร่วมกับอดีตจักรพรรดิเกาจงหลี่จื้อที่สุสานหลวงเฉียนหลง

เพิ่งกลับมาถึงฉางอัน หลี่เสียนก็รีบร้อนลดทอนอำนาจของ

* นครหลวงเสินตู เป็นชื่อเรียกเดิมของนครลั่วหยางในสมัยจักรพรรดิถังบูยจงและในสมัยราชวงศ์อู่โจวที่
พระนางอู่เจ๋อเทียนสถาปนาขึ้นเป็นราชธานี

จางเจียนจือ ซุยเสวียนเหว่ย หยวนชู่จี้ จิ่งซุย หวนเยียนพัน ห้าขุนพลใหญ่ ผู้เปลี่ยนเริ่มเส้นหลง* เมื่อรู้ข่าวนี้ซึ่งกวนหว่านเอ๋อร์ย้อนคิดถึงกลางสังหารณ์ ของตนเองในคราวเกิดเหตุแล้วก็หวาดหวั่นใจยิ่งนัก เคราะห์ดีที่นาง ตระเตรียมอนาคตของตนเองไว้พร้อมสรรพแล้ว

นางมีต้องรอคอยนานเกินไป

รัชศกจิ่งหลงปีที่หนึ่ง หลี่เสียนแตงตั้งซึ่งกวนหว่านเอ๋อร์เป็นสนมเอก ตำแหน่งเจ้าทรง** สูงศักดิ์เป็นหนึ่งในเก้าสนมเอก ในปีนี้ซึ่งกวนหว่านเอ๋อร์ อายุสี่สิบปีพอดี

ภาพเสวียนจี้เป็อนเลือดหนึ่งผืนให้ชีวิตใหม่แก่ซึ่งกวนหว่านเอ๋อร์ ทว่าที่นำสังเวชคือชีวิตใหม่ดำเนินไปได้แสนสั้นเพียงห้าปี เดือนเจ็ด รัชศกจิ่งหลงปีที่สี่ เกิดกบฏภายในวังหลวงอีกครั้ง ซึ่งกวนหว่านเอ๋อร์ ถูกหลี่หลงจี้ประหาร

ซึ่งกวนหว่านเอ๋อร์ผู้เคราะห์ดีรอดชีวิตจากการฆ่าล้างตระกูลมาได้ สู้ตายยังคงตายเพียงเดียวตาย สตรีเปี่ยมความสามารถแห่งยุค ไร้ญาติไร้ทายาท ลอยลပ်ตั้งบุปผาลาร่วงอ้อร้าง ทว่านางได้ทิ้งร่องรอย ของตนเองไว้ในโลก นอกจากผลงานบทกวีและหนังสือราชโองการที่ แสดงให้เห็นถึงความสามารถอันโดดเด่น การแต่งหน้าแต้มดอกเหมย ของนางนับเป็นความนิยมของสตรีในต้าถังไปแต่แรกแล้ว ส่วนภาพ เสวียนจี้ที่ตรงกลางมีรูปอักษร 'ซิน' สีแดงก็ได้แพร่สู่ชาวบ้านร้านตลาด

* เปลี่ยนเริ่มเส้นหลง คือเหตุการณ์รัฐประหารของราชศกขางอันปีที่ห้าในรัชสมัยของอู่เจ๋อเทียน และ เปลี่ยนเป็นรัชศกเส้นหลงปีที่หนึ่ง (ค.ศ. 705) โดยคณะปฏิวัติของจักรพรรดิถังจงจง (หลี่เสียน) ซึ่งมี ห้าขุนนางสำคัญ ได้แก่ จางเจียนจือ ซุยเสวียนเหว่ย หยวนชู่จี้ จิ่งซุย และหวนเยียนพันเป็นฐานอำนาจ ** ลำดับศักดิ์ของสตรีในวังสมัยราชวงศ์ถัง โดยทั่วไปเรียงตามลำดับดังนี้ หวงไฮ่หรือฮองเฮา (อัครมเหสี) ถือเป็นประมุขของฝ่ายใน แต่ในรัชกาลหนึ่งอาจไม่แต่งตั้งใครขึ้นเป็นก็ได้ รองลงมาคือชั้นสี่ชายา (ชื่อฟูเหริน) ได้แก่ กุ้ยเฟย ซูเฟย เสียนเฟย ชั้นเก้าสนมเอก (จิวผิน) ชั้นละหนึ่งอัตรา รองจากนั้น คือชั้นสนมเจ็ยอวี๋ เหมยเหริน ไฉเหริน กำหนดชั้นละเก้าอัตรา ถัดลงมาคือนางกำนัลและนางในทั่วไป ซึ่งแบ่งชั้นและมีคำเรียกแตกต่างตามรัชสมัย

กลายเป็นการละเล่นยอดนิยมของกุลสตรีที่สืบทอดต่อมารุ่นแล้วรุ่นเล่า
สิ่งที่ยังคงตกทอดต่อมาเป็นพลังลึกลับซึ่งเร้นซ่อนในภาพเสวียนจิ
พลังลึกลับที่สามารถเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตของสตรี...

บทที่ 1

จูเปลี่ยนมังกรแปลง

(1)

รัชศกหยวนเหอแห่งต้าถังปลายปีที่สิบ ย่านทะเลใต้ของกว้างโจว
ที่เคยสงบสุขมายาวนานพลันเกิดเภทภัยกับเรือผีเนือง

เรือประมงออกสืบลมเก่า รวากับมีไปไร่กลับ ผู้รอดชีวิตน้อย
กว่าน้อยที่ถูกช่วยเอาไว้ต่างบอกเล่าต่อผู้คนด้วยน้ำเสียงหวาดหวั่นว่า
ในทะเลปรากฏมังกรร้ายตัวหนึ่ง!

เล่าลือว่ามังกรวารีตัวนี้ใหญ่มหึมา เห็นหัวมิเห็นหาง ปกติ
เร้นกายใต้ทะเลลึก ยามเมื่อมีเรือแล่นเข้าใกล้ก็ก่อคลื่นยักษ์สูงเทียมฟ้า
จมเรือลงในพริบตา หางมังกรยาวหลายจั้ง กวาดน้ำทะเลเข้ามา
คล้ายกำแพงน้ำสูงเทียมฟ้ากดทับลง มีอาจหลบหนีแม้แต่น้อย
ปากของมังกรวารีตัวนั้นยังพ่นไฟร้อนแรง ทั้งน้ำและไฟประดังเข้า
หามีเรือลำใดต้านทานได้ไม่ ส่วนใหญ่ล้วนแหลกสลายไปในพริบตา
ส่วนผู้คนบนเรือ เมื่อผจญกับน้ำและไฟถาโถมในเวลาเดียวกัน

ส่วนใหญ่ผู้สิ้นใจตายก่อนร่างร่วงตกลงน้ำ ศพแขนขาตขาคาของพวกมันส่งกลิ่นคาวเลือดคละคลุ้งดึงดูดฝูงปลากินคนเข้ามาห้อมล้อมกัดแทะเนื้อหนังไม่เลือกเป็นหรือตาย

ในเวลาเดียวกันมังกรร้ายตัวนั้นทะยานร่างขึ้นกลางฟ้าแผดเสียงคำรามพลางก้มมอง 'งานเลี้ยง' แห่งความตายบนพื้นน้ำราวกับกำลังชื่นชมผลงานของตน จนกระทั่งผิวน้ำทะเลถูกเลือดสดอาบย้อมเป็นสีแดงฉาน...

เมื่อเจ้าเมืองกว้างใจทราบชาวนี้จึงส่งเรือหลวงออกไปหลายลำหลายคำรบเพื่อ 'ปราบมังกร'

ทว่าทหารเรือเหล่านี้หลังจากออกสู้ท่องทะเลแล้วกลับสาบสูญไร้ร่องรอยไปเสียสิ้น

ผ่านไปไม่กี่วัน ผู้คนพบว่าคลื่นทะเลได้ซัดสิ่งของรูปร่างบิดเบี้ยวประหลาดขึ้นฝั่ง เป็นเศษชิ้นส่วนร่างกายมนุษย์นับไม่ถ้วน กะโหลกศีรษะมีเส้นผมยุ่งเหยิงพันรัด พื้นเรือแตกหักและท่อนเสากระโดง อีกทั้งยังมีเศษชิ้นส่วนอาวุธต่างๆ เช่น ดาบ กระบี่ จากเศษซากเหล่านี้ยังสามารถจดจำหมายเลขทหารเรือได้...ซากเหล่านี้ล่องลอยผลุบโผล่ทำให้ริมทะเลเป็นดังแดนนรก

เป็นเช่นนี้ซ้ำอยู่หลายครา เจ้าเมืองกว้างใจก็มึนงงแบกรับความรับผิดชอบเรื่องนี้อีกแล้ว ได้แต่ละทิ้งแผน 'ปราบมังกร'

ล่วงมาถึงรัชศกหยวนเหอปีที่สิบเอ็ดเดือนหนึ่ง เดิมสมควรเป็นช่วงเทศกาลจับปลาฤดูหนาว ทว่าบนผิวน้ำของทะเลได้กลับมีเห็นแม้แต่เงาของเรือประมงสักหนึ่งลำ

ราตรีนี้

ทะเลได้อันอ้างว้างก็คล้ายสุสานขนาดมหึมา

ไร้ลมแม้หนึ่งโชน เงามจันทร์ในทะเลปราศจากรอยราศี มองดูแล้ว
ยิ่งใหญ่กว่า กลมกว่า เจิดจ้ากว่าจันทร์กระจ่างกลางนภา ไร้เมฆา
แม้หนึ่งเดียว เส้นขอบฟ้าที่ฝันฟ้าและฝันน้ำบรรจบกันสว่างใสละมุน
กระจ่างดั่งแดนฝัน

ทว่าทอดตามองไปยามนี้ถึงกับมีเรือสามลำแล่นช้าๆ เข้าสู่แดนฝัน
อันรางเลื่อนแห่งนี้!

ผู้ใดใจกล้าเยี่ยงนี้ พวกมันมิต้องการชีวิตอีกแล้วหรือ

เรือสามลำไม่ใหญ่ไม่กว้าง มองดูแล้วเป็นเรือธรรมดาที่เก่ามากแล้ว
บนดาดฟ้าเรือมิได้ติดตั้งอาวุธแต่อย่างใด กระทั่งเครื่องมือจับปลา
ก็ไม่มีแม้แต่ชิ้นเดียว เรือที่แล่นอยู่ด้านหน้าพอจะสมบุรณ์อยู่บ้าง
บนเสากะโถงแคบเล็กแขวนธงผืนหนึ่ง มองดูคล้ายเป็นเรือหลัก
เนื่องเพราะผิวทะเลไร้ลม ผืนธงจึงทิ้งตัวลู่ลง ทว่าสีและลักษณะมองดู
นั้นเป็นธงเรือเป็น

นั่นหมายความว่าเรือหลายลำนี้กำลังมุ่งหน้าไปเรือเป็น

มิน่าเล่าเสื้อผ้าอาภรณ์ของลูกเรือบนเรือจึงประหลาดแปลกตา
อยู่บ้าง ใบหน้าละม้ายชาวถัง ทว่าคำพูดคำจาจากลิ้นฟังกี่ลี้กู่ มิอาจ
เข้าใจ

คนเรือเป็นเหล่านี้มิเคยได้ฟังเรื่องมังกรวารีหรืออย่างไร ไฉนกล้า
เข้าสู่ทะเลมรณะแห่งนี้ อาจเนื่องจากพวกมันคิดถึงบ้านเกิดจึงกล้า
เดินเรือกลับแม้เสี่ยงต่อการถูกมังกรร้ายคร่าชีวิต แต่ละปีมีเพียง
ช่วงเวลานี้ที่เส้นทางทะเลสู่เรือเป็นลมสงบ เดินเรือค่อนข้างปลอดภัย
พลาดช่วงเวลานี้ไปก็จำต้องรอถึงปีหน้า หากออกเดินเรือในฤดูอื่น
อาจประสบคลื่นลมจมเรือคร่าชีวิต เปรียบเทียบกันแล้ว มังกรร้าย
กลับมิใช่ที่น่ากลัวที่สุด

อาจบางที มีเพียงแรงปรารถนากลับสู่บ้านเกิดเท่านั้นที่ผลักดัน
ผู้คนเดินทางสู่วังมั่งกรถ้ำพยัคฆ์

จันทร์ศาสดแสงลงเงียบเขียบ ส่องแสงนำทางไกลออกไปให้แก่
เรือน้อยสามลำ ลมอ่อนเบาโชยผ่านมา ธงสายไหวขึ้นเล็กน้อย...

ทันใดนั่นเอง!

ในขณะที่เรือน้อยกำลังแล่นไปด้านหน้า ผิวน้ำทะเลเรียบราว
กระจกเงาพลันแตกออก เรือโคลงไหวรุนแรง ผู้คนบนเรือมีทันระวัง
จึงล้มกิ้งบนดาดฟ้า ยังไม่ทันตั้งตัวก็เห็นมังกรวารีมีมาตัวหนึ่ง
ทะยานผ่านคลื่นยักษ์ขึ้นกลางฟ้า! มันอยู่ใกล้ปานนั้น แสงจันทร์
สาดลงบนเกล็ดมังกร แสงสีเงินสว่างไสว สะท้อนเจิดจ้าจนผู้คนดวงตา
พร่าลลาย

เมื่อมังกรยักษ์โลดทะยาน น้ำทะเลเททะลักลงมาปานพายุฝน
เรือเอียงซ้ายเอียงขวา คนก็กิ้งจากปากนี้ไปปากนั้น น้ำทะเลกระหน่ำ
เข้ามาไม่ขาดสายทั้งด้านบนและรอบข้าง เรือจวนเจียนคว่ำจมไป
ในทะเลลึกทันที แม้เรือยื่นหยัดผุดขึ้นบนผิวน้ำได้อีกครา ทว่าเรือ
สามลำที่เล็กถึงปานนี้จะทานรับได้นานเท่าไรเล่า

มังกรวารีคล้ายมองออกว่าเหยื่ออ่อนแอหนัก จึงมิได้ใช้พละกำลัง
แต่อย่างใด หากแต่เข้าหยอกเล่นสนุกกับเรือน้อยคล้ายแมวหยอกหนู
ทรมานเหล่าเหยื่อที่รอนมาหาถึงหน้าประตู เหล่าคนเรือเป็นบนเรือ
ต่างตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ ได้แต่ดิ้นรนเหือกสูดทำยก่อนตาย

แม้หน้าสิ่วหน้าขวานเรือกำลังจะคว่ำจม ในห้วงคับขันนั่นเอง
ผู้นำของหมู่ซาวเรือเป็นก็ปีนขึ้นเสากระโดงบนเรือหลัก พยายามกาง
ผืนธงที่อยู่บนยอดเสากระโดง ตะโกนออกมาเป็นภาษาถั่ง "อัณูเชิญ
นางเงือก!"

ความจริงแล้วธงผืนนี้มีชั้นนอกและชั้นใน เมื่อกระซากร้องหรือเป็น
ที่เป็นชั้นนอกออก ธงผ้าไหมห้าสีสดใสพลันปรากฏ ราวสายรุ้งทอดตัว
กลางฟ้าราตรี

พริบตานั่นกระทั่งมังกรวารีก็คล้ายตกตะลึงชะงัก

บนผิวทะเลพลันสงบลงครู่หนึ่ง จากนั้นไม่นานไม้ไผ่ลอบออกไป
พลันเห็นคลื่นแยกออก น้ำทะเลหนุนฟองสีดำนูนสูง ร่องรับเงาร่าง
มนุษย์ผู้หนึ่ง ทว่าร่าง 'นาง' ทั้งบนล่องคลุมด้วยปีกขนนกโปร่งใส
ลอยขึ้นลงตามกระแสคลื่น ศีรษะมีเส้นผมยาวพลิวสยายตามสายลม
ร่างท่อนล่างกลับเป็นหางปลายาวส่ายขึ้นลงระหว่างระลอกคลื่น

ผู้คนบนเรือตื่นตื่นยินดีโห่ร้อง "นางเงือก นางเงือกมาแล้ว!"

ทว่า 'นาง' กลับมิใส่ใจพวกมัน และแหงนหน้าขึ้นจ้องเขม็งยัง
มังกรวารี มังกรวารีก็กำลังมองมาที่ 'นาง' ทุกผู้คนต่างล้วนกลัน
ลมหายใจสงบนิ่ง คล้ายเวลาก็หยุดนิ่งไปด้วยแล้ว

แสงจันทร์ประทับบนใบหน้า 'นาง' งามสะคราญยากพบพาน
ในได้ห้ำ ทว่ากลับฉายความเศร้าอยู่หลายส่วน 'นาง' พยักหน้า
แก่มังกรวารีอย่างแฉ่มช้า ยกแขนขวาขึ้นโบกแผ่วเบาคล้ายกำลังลูบ
ตัวมังกรวารี อีกทั้งคล้ายกำลังใช้สายตากล่าวอันใดแก่มัน

มังกรวารีก็มหัศจรรย์ใหญ่ลง หนวดส่ายแผ่วเบาคล้ายกลายเป็น
ลูกแกะเชื่องไปเสียแล้ว

คลื่นทะเลสงบ เรือค่อยๆ ลอยลำนั่นคง ผู้คนบนเรือต่างพอจะ
ระบายนมหายใจได้ และตื่นตื่นประหลาดใจต่อจากบนผิวทะเลนี้

พวกมันสงสัยว่าตำนาน 'นางเงือกสยบมังกร' ที่แท้แล้วเป็น
เรื่องจริงหรือไม่

ก่อนออกเดินทางคิดกันเพียงว่าไม่ตายก็รอด ไม่มีผู้ใดกล้า

หวังมากเกินไป ทว่านี่ก็ไม่ถึงว่าจะพบเจอเรื่องเช่นที่กำลังเกิดขึ้นที่
เบื้องหน้า...

ส่วนหัวของมังกรวารีก็มุดต่ำลงต่อเนือง ร่างก็คล้ายกำลังเคลื่อน
ถอยไปด้านหลัง ในขณะที่ทุกคนกำลังเข้าใจว่ารอดชีวิตจากความตาย
แล้ว มังกรวารีพล้นยกศีรษะขึ้นทันที แขนงหน้าส่งเสียงกู่ร้องยาวนาน
เสียงกู่ร้องกรีดทลายนภา ก็กักองไปทั่วท้องทะเล

จากนั้นมันหันหัวกลับมาจ้องมองโกรธแค้นไปยังเบื้องหน้า
ประกายแหลมคมแผ่พุ่งออกจากในดวงตาไปนโต!

ย่าแย้แล้ว!

ทุกคนรู้ว่าสถานการณ์แปรเปลี่ยน ขณะคิดหันหัวเรือหนี ทว่า
ไม่ทันแล้ว ไฟร้อนแรงระลอกแล้วระลอกเล่าพุ่งออกจากปากมังกรวารี
บนผิวทะเลบังเกิดคลื่นยักษ์ขึ้นอีกครั้ง รุนแรงกว่าเมื่อครู่เสียอีก
เรือน้อยสามลำตกอยู่ในอันตรายอีกครั้ง ครา ทุกคนล้วนคิดว่าครานี้
จบสิ้นแน่นอนแล้ว

เสียงเพลงแผ่วเบาดังขึ้น

เป็น 'นางเงือก' กำลังร้องเพลง

ทิวปฐพีมีคณา ปรารถนาพลิกเมฆา

ท่องเสรีแปดทิศา เทียวทัศนาดนกันดาร

คลุมอาภรณ์สีสนทยา ห่มกาษารุ่งเชิดฉัน

ฉัตรเมฆบ่วงตะวัน หกมลพลันทะยานนภา

เสียงไพเราะกังวานทั่วฟ้าราตรี อีกทั้งซ้ำแรกเข้ากันบึงหัวใจผู้คน
บทเพลงนี้สมควรพบพานได้บนสวรรค์เท่านั้น

ผู้คนบนเรือกระทั่งเรื่องคิดหนีเอาชีวิตรอดก็ล้วนล้มเลือนแล้ว
 มังกรวารียิ่งคล้ายถูกมนตราสะกด ความโหดเหี้ยมดูร้ายเมื่อครู่
 มลายหายไปสิ้น ร่วงระทวยค่อยๆ จมลงในน้ำทะเล ว่ายวนเชิงซ้ำรอบ
 'นางเงือก' คล้ายกำลังดื่มด่ำ และคล้ายกำลังปกป้อง 'นาง'

เรือน้อยสามลำฉวยโอกาสนี้หลบหนีไปได้

เรื่องเหนือความคาดหมายพลันบังเกิดขึ้น

หัวหน้าที่อยู่บนเรือหลักเป่าปากเป็นสัญญาณ เรือน้อยสามลำ
 เรียงหน้ากระดาน เหล่าชาวเรือเป็นที่เมื่อครู่ลุกทุเลเจียนตายพลัน
 กระฉับกระเฉงเปี่ยมพลัง ยืนเรียงแถวหลายแถวบนเรือ ในมือทุกคน
 ปรากฏธนูราวเล่นกล กุมกระชับแน่นหนา

คนที่อยู่ซิดกราบเรือขึ้นสายธนู ขณะที่บทเพลงของ 'นางเงือก'
 ยิ่งอ้อยล้อย ยิ่งยึดกุมวิญญาณผู้คน ลูกธนูก็ยิงออกสวบๆ พุ่งตรง
 ไปยังมังกรวารี!

รอบแรกยิงหมดสิ้นแล้ว แถวหน้าถอยไปด้านหลัง คนแถวหลัง
 รีบเข้าแทนที่ด้านหน้าระดมยิงต่อเนื่อง

บนผิวทะเลคล้ายท่าฝนธนูกระหน่ำ เพียงครู่เดียวบนร่างมังกรวารี
 ก็กลายเป็นเป้ายิงธนูขนาดมหึมา

มังกรวารีบิดหัวสะบัดหางส่งเสียงร้องเจ็บปวด เสียงนั้นอเนกอนาถ
 ราวจะฉีกห้วงนภาขาดรีว ทำให้ผู้คนที่กำลัง 'ปราบมังกร' ไกลจะ
 ขวัญหนีดีฝ่อ ทว่าพวกมันรู้ว่าถึงเวลาเป็นตายอันสำคัญแล้ว ทนไม่ได้
 ก็ต้องทนให้ได้

ฝนธนูกระหน่ำรุนแรงยิ่งกว่าเดิม เสียงเพลงของ 'นางเงือก'
 ก็ยิ่งสูงยิ่งดัง กลบเสียงตะโกนของผู้คนและเสียงเจ็บปวดของมังกรวารี
 ที่ประหลาดก็คือแม้มังกรวารีเจ็บปวดมากปานใดก็ไม่อาจจู่โจม

โต้กลับ คาดว่า 'นางเงือก' คงใช้บทเพลงปริกรรมสะกดอำนาจของมัน ทำให้มังกรร้ายตัวนี้ได้แต่ถูกโจมตีในเวลาอันรวดเร็ว น้ำทะเลรอบด้านหลายหลัถูกโลหิตของมันย้อมแดงแล้ว สุดท้ายหัวของมันส่ายไปมาอย่างไร้แรงบนผิวน้ำ มีอาจโง่งขึ้นได้อีก เสียงร้องโหยหวนก็หยุดลง ร่างที่ปักเต็มไปด้วยลูกธนูลอยนิ่งอยู่ในธาราเลือด มีเพียงปลายหางที่ยังกระตุกขึ้นลง

"ลงแห!" หัวหน้าที่อยู่บนเรือตะโกนสั่ง

บนเรือน้อยทั้งสามลำปล่อยตาข่ายแหยักษ์จำนวนมากจึงครอบร่างใหญ่โตไว้เปรียบปานของมังกรวารีได้พอดี มาถึงเวลานี้การลงมือทั้งหมดจึงเผยเป้าหมายแท้จริงออกมา

เมื่อคุณมั่นใจแล้วว่ามังกรวารีที่หายใจรวยรินถูกมัดจนไม่อาจเคลื่อนไหวแล้ว หัวหน้าบนเรือหลักค่อยปีนขึ้นเสากระโดงอีกครา ปลดธงผ้าไหมห้าสีผืนนั้นลงมา

'นางเงือก' หยุดร้องเพลง จ้องมองเขม็งที่ธง ดวงตาไม่กะพริบ

หัวหน้าตะโกนขึ้น "ขอบคุณนางเงือก!" มันยกมือ ธงผ้าไหมลอยตกลงมาพอดีตรงระหว่างสองแขนที่ชูขึ้นสูงของ 'นางเงือก'

เรือสามลำออกเดินทางอีกครามุ่งหน้าเข้าฝั่งด้วยความเร็วสูงสุด ลากมังกรวารีที่อ่อนล้าใกล้ตายไปด้วย เหล่าคนที่ใจยังหวาดระแวงหันไปมองด้านหลัง เห็น 'นางเงือก' ยังคงตัวตรงสงบนิ่งท่ามกลางระลอกคลื่นดั้งเดิม แสงจันทร์กระจ่างตกกระทบจนร่างของนางโปร่งแสงราวความฝัน บนใบหน้าชาวสลังดังหิมะนั้นปรากฏคราบน้ำตาลสีแดงชัดเจนสองสายไหลอาบ

เป็นน้ำตาเลือด

"อะไรคือน้ำตาเลือด" เด็กอ้วนที่นั่งอยู่เชิงกำแพงถามขึ้น

"น้ำตาของนางเงือกจะกลายเป็นไข่มุก ถ้าผ้าไข่มุกแยกออกก็จะ
มีเลือดไหลออกมา ดังนั้นความจริงแล้วน้ำตาของนางเงือกรวมตัวขึ้น
จากเลือด"

"แต่ไข่มุกในบ้านข้าล้วนสีขาว ข้าไม่เคยเห็นไข่มุกสีแดงมาก่อน"

"เจ้าไม่เคยอ่านบทกวีหรือ บทกวีของตู้จื่อเหมย์* อย่างไรเล่า
อาคันตุกะจากหนานหมิง มอบมุกนางเงือกข้า...ปิดไว้ในหีบหวาย...
เปิดชมกลายเป็นโลหิต" หนุ่มน้อยที่ถูกล้อมอยู่ตรงกลางตอบอย่าง
เบื่อหน่าย "เข้าใจแล้วหรือไม่ ต้องผ่าออกถึงจะเห็นเลือด!"

บ่ายวันนี้หลังจากเรียนหนังสือแล้วก็รั้งอยู่ที่นี้เล่นนิทานผจญภัย
เรื่องจับมังกรทะเลใต้ให้ทุกคนฟัง เล่าออกรสชาติมาจนถึงเวลานี้
กระทั่งน้ำลึกคำยังไม่ได้ดีม แม้เป็นเรื่องที่ชื่นชอบกระทำที่สุดก็นับว่า
เหนื่อยยากลำบากจริงๆ

อากาศเดือนหนึ่งหนาวประหลาดนัก โดยรอบสำนักจงเหวิน**
แห่งวังตะวันออกแน่นขนัดไปด้วยป่าไผ่ผืนใหญ่ กระแสลมระยอแผ่
ลอยผ่านกำแพงสูงเข้ามาเป็นพักๆ อากาศหนาวเหน็บหลายตัวร้อนอยู่
เหนือศีรษะส่งเสียงระคายหูไม่หยุดหย่อน หนุ่มน้อยกับบรรดาผู้ติดตาม
ซ่อนตัวในลานเล็กฟากรับแสงตะวันด้านหลังห้องเรียน ตลอดทั้งบ่าย
แดดอาบไล้อบอุ่น ทว่าไม่รู้เพราะเหตุใดเขายังคงรู้สึกหนาวเยือกเป็น
พักๆ

เขาเคยบอกเล่าเรื่องประหลาดนี้กับเหล่าสหาย แต่พวกนั้น
กลับไม่เห็นว่าเป็นประหลาด ช่วยไม่ได้ ใครใช้ให้ความรู้ลึกของเขาไวกว่า

* จื่อเหมย์ เป็นชื่อรองของผู้ประราชนกแห่งกวี หนึ่งในกวีเอกสมัยถัง

** สำนักจงเหวิน ชื่อสถานที่สำหรับเรียนหนังสือของเหล่าองค์ชายและบุตรหลานชนชั้นสูง ขึ้นตรงกับ
ส่วนงานของวังตะวันออกในองค์รัชทายาท

คนอื่นเล่า

ตัวนเจ็งชื่อเติบใหญ่ที่เมืองเจ็งตุอันเป็นเมืองอบอุ้น ปีที่แล้วบิดากลับราชสำนักมารับตำแหน่ง ตัวนเจ็งชื่อในวัยสิบสองปีจึงได้ติดตามบิดามารดา กลับนครฉางอันเป็นครั้งแรก ได้พำนักในคฤหาสน์ที่ตรอกจิ้งอันของคหบดีผู้มั่งคั่งเป็นตา หลังจากคหบดีถูกกลบฝังหารเมื่อเดือนหกปีที่แล้วเป็นต้นมา คฤหาสน์ของอัครเสนาบดีก็ว่างมาตลอด

ด้วยฐานะลูกหลานชนชั้นสูง เมื่อตัวนเจ็งชื่อมาถึงฉางอันก็ถูกจัดแจงให้เข้าเรียนหนังสือที่สำนักกงเหวินในวังตะวันออกทันที มาถึงวันนี้ก็ผ่านมาเพียงไม่กี่เดือนเท่านั้น

ตั้งแต่ต้น ตัวนเจ็งชื่อก็รู้สึกว่างตะวันออกเป็นสถานที่ที่วังเวงเย็นเยือกยิ่งนัก

เขาเคยได้ยินมารดาเล่าว่าที่จริงแล้วในวังตะวันออกไม่มีองค์รัชทายาทประทับแล้ว นับแต่จักรพรรดิถังเสวียนจงโปรดให้สร้างวังสิบหกองค์ชายเป็นต้นมา บรรดาองค์ชายล้วนถูกจำกัดให้พำนักอยู่ในวังอันหรือหาที่ตรอกซอกหนึ่จนถึงตรอกหย่งจยา แม้แต่องค์รัชทายาทที่สถาปนาอย่างเป็นทางการแล้วก็ไม่ประทับในวังตะวันออก หากแต่โยกย้ายจากวังสิบหกองค์ชายไปตำหนักเช่าหยางในพระราชวังต้าหมีงโดยตรง ประทับร่วมกับจักรพรรดิ ปีก่อนองค์ชายสามหลิวซึ่งเพิ่งได้รับการสถาปนาเป็นองค์รัชทายาทก็เป็นเช่นนี้

ด้วยเหตุนี้วังตะวันออกในปัจจุบันจึงเป็นเพียงตำหนักธรรมดาสามัญที่ตั้งอยู่ด้านกำแพงตะวันออกของพระราชวังไท่จี๋เท่านั้น หลงเหลือไว้เพียงหน่วยงานข้าราชการบางส่วนที่สังกัดวังตะวันออกแต่เดิม ที่สำคัญที่สุดคือสำนักกงเหวินอันเป็นสถานที่เล่าเรียนของ

เหล่าราชินิกุลและลูกหลานชนชั้นสูง

อาจเป็นเพราะผู้คนที่นี้จำนวนไม่มากนัก ต้นไม้ในวังตะวันออก จึงหนาแน่นกว่าวังอื่นๆ มาก โดยเฉพาะในฤดูหนาวจะอ้างว้างและวังเวงเป็นพิเศษ ผนวกกับที่ได้ฟังมาแต่เด็กว่าองค์รัชทายาทองค์นั้น องค์นี้ถูกถอดถูกฆ่า ตัวนเจิงซื่อจึงมีจินตนาการประหลาดมากมาย ต่อทุกต้นหญ้าทุกต้นไม้ของวังตะวันออก

เพียงแต่จินตนาการเหล่านี้ของเขาหากไม่แปลกประหลาดเกินไป ก็ซาบซึ้งกินใจเกินไป ไม่สะดวกที่จะถ่ายทอดเป็นคำพูด

"แต่ว่าเมื่อครู่เจ้าบอกว่าน้ำตาที่ไหลออกมาบนใบหน้านางเงือก เป็นสีแดงไม่ใช่หรือ ไฉนจึงกลายเป็นไข่มุกสีขาวได้แล้ว" เด็กอ้วนชื่อ กัวฮ่วนยังไม่ยอมเลิกถาม

ตัวนเจิงซื่อมิโหระวากับความโกรธผุดจากทั่วร่าง "ฉนิกรวมก็เป็น สีขาว สลายตัวก็เป็นสีแดงไงเล่า! เจ้าโง่!"

อย่าเห็นว่ากัวฮ่วนรูปโฉมไม่โดดเด่น เขาเป็นถึงบุตรคนเล็กของ องค์หญิงอันหยางหลี่ซึ่งกับราชบุตรเขยกัวยางผู้บัญชาการเขตทหาร นครหลวง จักรพรรดิองค์ปัจจุบันมีศักดิ์เป็นน้ำชายแท้ๆ กัวยางเพีย มีศักดิ์เป็นป้าแท้ๆ ของเขา ถือเป็นพระญาติสนิทของจักรพรรดิขานานแท้ ตระกูลกัวฮ่วนร่ำรวยทรัพย์สินเงินทองเหลือคณานับ เห็นอัญมณีล้ำค่า ในใต้หล้ามาแต่เด็ก ด้วยเหตุนี้แม้ว่าเขาจะชื่นชมเลื่อมใสตัวนเจิงซื่อ มาก เห็นว่าตัวนเจิงซื่อไม่มีเรื่องอันใดที่ไม่รู้ แต่ก็คิดว่าในเรื่องอัญมณี ตนเองก็แสดงภูมิรอบรู้ได้เช่นกัน

เมื่อถูกตอกหน้า กัวฮ่วนจึงถามด้วยสีหน้าแดงก่ำ "เจ้ายังเล่า ไม่หมด เหตุใดนางเงือกต้องร้องไห้"

"เพราะว่ามังกรวารีถูกจับแล้วนะสิ"

"แต่เมื่อครูเจ้าไม่ไช่บอกว่านางเงือกร้องเพลงสะกดมังกรวารีเอาไว้
จึงทำให้มังกรถูกจับหรือหรือ"

"ใช่แล้ว"

"ในเมื่อนางไม่ยอมให้มังกรวารีถูกจับ แล้วเหตุใดถึงยังร้องเพลง"
ตัวนึ่งซึ่งถอนใจยาวมากคราหนึ่ง "แล้วเจ้าคิดเช่นไร"

กั้วส่วนสายศีระชะ อับอายสุดขีดแล้ว รู้สึกว่าตนเองโง่งมจน
ไม่คู่ควรเป็นสหายของตัวนึ่งชื่อ ขณะในตัวนึ่งชื่อกวาดตามอง
รอบด้านอย่างเปี่ยมความมั่นใจ เด็กคนอื่นๆ ต่างล้วนฟังจนงุนงงแล้ว
อ้าปากค้างรอเขาตอบ มีเพียงเด็กเล็กที่สุดที่มุมห้องคล้ายไม่ได้ยินอะไร
เอาแต่เหม่อมองปลายเท้าตนเองอยู่คนเดียว หากไม่ถูกคนอื่นรบกวน
ก็อยู่ในท่านั่งทั้งวัน

เขาคือหลี่เฉิน โอรสองค์ที่สิบสาม ปีนี้เพิ่งเต็มหกชันษา ผู้คน
เรียกว่า 'องค์ชายสิบสาม'

ทุกครั้งที่เห็นหลี่เฉิน ตัวนึ่งชื่อก็รู้สึกอึดอัด ความจริงหลี่เฉิน
อายุยังไม่ถึงวัยเข้าเรียนที่สำนักฉงเหวิน แต่เพราะว่าเจิ้งฉงเอ๋อ
ผู้เป็นมารดาเป็นเพียงนางกำนัลต่ำต้อย ทุกวันนี้ยังอยู่ปรนนิบัติรับใช้
กั้วกั้วเพย ไม่อาจดูแลบุตรชายได้สะดวกนัก จักรพรรดิจึงโปรดให้
หลี่เฉินมาเรียนหนังสือที่สำนักฉงเหวินเพื่อที่จะได้รับการศึกษา ทว่า
หลี่เฉินอายุน้อยเกินไป ไม่เข้าใจเนื้อหาในหนังสือที่สอนแม้แต่น้อย
อีกทั้งนิสัยเก็บตัวยิ่งนัก อยู่ในสำนักฉงเหวินก็เอาแต่นั่งเหม่อลอยทั้งวัน
กระทั่งวาก็กล่าวออกมาเพียงไม่กี่คำ ผู้อื่นก็คร้านจะยุ่งเกี่ยวกับ
ความจริงทุกคนล้วนเห็นว่าองค์ชายสิบสามผู้นี้เป็นเด็กปัญญาอ่อน
ขนานแท้ มีเพียงตัวนึ่งชื่อที่จะชวนหลี่เฉินมาด้วยทุกครั้งที่เขาเฝ้าทาน
เมื่อแรกเข้าสำนักฉงเหวิน เหล่าลูกหลานราชินิกุลรอบกายที่

เติบโตใหญ่ในนครหลวงพากันดูแคลนตัวนงเงิยชื่อ กลั่นแก้งต่าง ๆ นานา ไม่รับเข้าพวก แต่ตัวนงเงิยชื่อใช้นิทานเปี่ยมจินตนาการสุดซึ้ง ประหลาด พิศดารสุดขีดสยบพวกเขา จวบจนทุกวันนี้กระทั่งภาษาราชการสำเนียง ซีชวนของเขาก็ไม่มีใครกล้าหัวเราะเยาะแล้ว

นิสัยและชะตากรรมของตัวนงเงิยชื่อทำให้นึกสนใจคนที่เดียวดาย แปลกประหลาด เข้ากับคนรอบข้างไม่ได้

องค์ชายสิบสามก็คือคนเช่นนี้ ส่วนหนี้เงินพังเรื่องเล่าพิสดาร ของเขารู้เรื่องหรือไม่ พังเข้าใจหรือไม่ ตัวนงเงิยชื่อไม่แน่ใจและไม่ สนใจด้วย

"ก็ได้ ข้าจะบอกพวกเจ้า" ตัวนงเงิยชื่อมองกลับมา เอ่ยเชื่องช้า "ความจริงนางเงือกช่วยคนจับมังกรเพราะอยากได้ธงห้าสีผืนนั้น เพราะว่าธงนั้นทำมาจากแพรไหมนางเงือกอันล้ำค่าในใต้หล้า"

"แพรไหม...นางเงือก..."

ตัวนงเงิยชื่อเล่าด้วยน้ำเสียงลุ่มหลง "ในสมัยราชวงศ์เหลียง 'บันทึกเรื่องพิสดาร' ของเหรินฝาง ระบุว่า 'ทะเลใต้ปรากฏผ้าไหม นางเงือก เรียกอีกชื่อว่าแพรมังกร ยามสวมลงน้ำก็ไม่เปียก แพรไหม นางเงือกคือของวิเศษที่นางเงือกทอขึ้น สามารถบัญชา..."

"แต่ว่าไหนแพรไหมนางเงือกมีห้าสีเล่า"

ตัวนงเงิยชื่อจ้องมองกั๋วฮ้วนที่เฝ้าซักไม่ยอมเลิกราด้วยความหงุดหงิด "ข้าบอกห้าสีก็ห้าสีสิ!"

"แต่ว่า..."

"แต่ว่าอะไร หรือว่าเจ้าเคยเห็น"

"ข้าไม่..." เด็กอ้วนเชิดหน้า "เจ้าเคยเห็นหรือ"

สายตาของคนทั้งหมดต่างจับจ้องที่ตัวนงเงิยชื่อ กระทั่งหนี้เงิน

ก็ยังเงยหน้า ตัวนเจิงซื่อจําใจรับมือการทำทายนครั้งนี้ ไม่เช่นนั้น
ภายภาคหน้ายังมีผู้ใดเชื่อคำพูดของตนอีกเล่า

เขายื่นมือขวาเข้าในอกเสื้อ ล้วงออกมาอย่างระมัดระวัง
"ให้พวกเจ้าเปิดหูเปิดตา"

คนทั้งหมดเห็นบางสิ่งเคลื่อนไหวเร็วรีผ่านตรงหน้า คล้ายเป็น
ผ้าไหมห้าสีสดใสมันหนึ่ง แต่ยังไม่ทันได้เห็นชัดเจน ตัวนเจิงซื่อก็
เก็บคืนกลับแล้ว

ทุกคนพากันจ้องหน้ากัน นี่ก็คือแพรไหมนางเงือกประหลาดหรือ
"เจ้ายังมีคำพูดอันใดอีก" ตัวนเจิงซื่อใช้สายตาเป็นกระบี่พุ่งตรง
ไปยังกัวฮ่วน

กัวฮ่วนยังไม่ทันตอบ ด้านหลังภูเขาทึบกลับมีเสียงดังแทรกขึ้น
"ตัวนเจิงซื่อ เจ้าเล่นพอหรือยัง!"

เสียงไม่ดัง ทว่ากลับมีผลต่อตัวนเจิงซื่อดังฟ้าผ่ากลางวันแสงๆ
ผาจนเขาตะลึงค้างงมในบัดดล

คนผู้หนึ่งออกมาจากด้านหลังภูเขาทึบ เดินเชื่องช้ามาถึงเบื้องหน้า
ตัวนเจิงซื่อ ยื่นมือขวาออกมา "แพรเงือกห้าสีอะไรนั่น ให้ข้าเปิดหูเปิดตา
ด้วยสิ"

ใบหน้าตัวนเจิงซื่อราวร้องไห้ เอ่ยขึ้นว่า "ท่านพ่อ..." แต่ก็
ไม่กล้าขัดขึ้น ได้แต่ล้วงสิ่งของในอกเสื้อออกมา ประคองสองมือส่งให้
ตัวนเหวินซางผู้เป็นบิดา

"นี่ไม่ใช่ภาพเสวียนจี่ที่มารดาเจ้าปักหรือหรือ" ตัวนเหวินซาง
สีหน้าเคร่งเครียด "ตัวนเจิงซื่อ เจ้าใจกล้ายิ่งนัก!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)